



“La canya i el peix”

Més o menys tots sabem de què va. Quan es parla de “la canya i el peix” en ambients de solidaritat estem dient com hem de fer les coses en l’ajuda als altres, amb quin ordre de prioritats. Quan la gent té gana, cal donar-li menjar, “el peix” (si és que en tenim, és clar!). Però no n’hi ha prou amb aquest gest, que per altra banda és ben humà i per tant ben cristià com diu Jesús en la meravellosa paràbola del judici final (Mt 25,31-46).

Inevitablement sorgeixen qüestions. No es pot donar “peix” i prou! Cal ensenyar a pescar perquè tothom pugui guanyar-se el peix amb tota la dignitat del seu treball. Si cal, hem de facilitar “la canya” perquè això sigui possible. I ensenyar a fer-la servir!

Doncs això és el que volem fer des de Càritas!

En una situació de “crisi”

Però... És que avui la situació és ben difícil. Ha canviat molt en pocs dies, i és plenament veritat que estem en una crisi sense precedents. La crisi des de Càritas no està feta d’aquestes paraules que es fan servir tant: el deute, els mercats, l’euro, les primes, la borsa, les retallades, les cimeres...

Ras i curt! La crisi des de Càritas vol dir que cada vegada hi ha més gent que no té “ni la canya ni el peix” i que no té cap possibilitat de tenir ni una cosa ni l’altra! Són persones amb cara i ulls i no pas números en una estadística. I ho passen molt malament! Si els donem la canya i els ensenhem a fer-la servir, on pescaran si alguns pocs s’han quedat el peix per a ells per a poder-hi fer un gran negoci?

Creiem en la força de l’amor

El que passa és que mirem de ser fidels al manament que Jesús, abans de la multiplicació dels pans «quan Jesús veié una gran gentada i se’n compadí», va encomanar als deixebles: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mc 6,30,43). Entre tots, en donem molt!

Com suggereix el lema de Càritas d’enguany, és gràcies a l’aportació de molta gent senzilla de casa nostra, que viu senzillament, que podem donar “peix” i força “canyes” a molta gent que ho necessita.



**Viu senzillament
perquè altres,
senzillament
puguin viure**

El “miracle” de Càritas

En els tres darrers anys hem multiplicat per quatre el moviment econòmic de Càritas. Aquest moviment representa ben bé una quarta part de tot el que fem a les parròquies. Hi ha uns setanta voluntaris treballant desinteressadament en els programes de Càritas. El Rebot Solidari, el Rober i el Traster han crescut espectacularment. El programa per facilitar micro-crèdits està funcionant raonablement bé: vol ajudar a tenir “canyes” per a poder pescar. Amb Càritas Diocesana i l'Associació Tapís hem fet un “curs de carretiler i mosso de magatzem”. En preparem un altre de confecció...

El servei d'acollida és absolutament fonamental. Allà es fa palès que les necessitats no són només econòmiques sinó molt diverses: manca de companyia, malaltia, por al futur, capficaments... Càritas també se'n vol cuidar. Per això els programes d'acompanyament i integració de les persones cada vegada són més importants.

Sovint tenim la impressió que s'està produint un “miracle”! Tornant al text de la multiplicació dels pans, quan al final diu que «va repartir els dos peixos a tothom; tots en van menjar i quedaren saciats», acabem creient que també ara es multiplica meravellosament tot l'esforç que entre tots estem fent.

Només podem sentir-nos agraïts, per poder fer el que fem, i per tots els qui feu possible aquesta multiplicació.



GRÀCIES!!!



No caldria fer que hi hagués “peix” i “canyes” per a tothom?

Doncs, sí! Ho hem de dir avui amb veu forta! Almenys amb la mateixa força amb què sant Ambròs de Milà ho deia al segle IV enmig d'una situació també prou crítica. Quina actualitat! Deixem-lo parlar.

Fins on voleu portar, oh rics, la vostra cobdícia insensata? És que us creieu que sou els únics habitants de la terra? Per què expulseu de les vostres possessions els que tenen la vostra mateixa naturalesa i reclameu per a vosaltres sols la possessió de tota la terra? La terra ha estat creada en comú per a tots, pobres i rics; per què us arrogueu, oh rics, el dret exclusiu de la terra? Ningú no és pobre per naturalesa, ja que aquesta ens engendra igualment pobres a tots. Naixem nus, sense or ni plata. Nus veiem la llum del sol per primera vegada, estem necessitats d'aliment, de vestit i de beguda; nus rep la terra els qui han sortit d'ella, i ningú no pot tancar amb ell en el seu sepulcre les seves possessions. Un tros estret de terra és suficient a l'hora de la mort, el mateix per al pobre que per al ric, i la terra, que no va ser suficient per a calmar l'ambició del ric, en aquell moment el cobreix del tot. La naturalesa no distingeix els homes ni en el seu naixement ni en la seva mort. Els engendra tots iguals, i de la mateixa manera els rep en el si del sepulcre. Qui pot establir classes entre els morts? Excaveu de nou els sepulcres i mireu si podeu distingir el ric. Desenterreu després una tomba i mireu si reconeixeu el necessitat. Potser només es puguin distingir en què amb el ric es podreixen moltes més coses (AMBRÒS DE MILÀ, *Sobre Nabot*, 2).